

ЕВИНА ДЪЩЕРЯ

© Павлина Якимова Петкова – автор, 2020
тел: 0897029117; e-mail: pavl_5kova@abv.bg
© АСТАРТА – графично оформление, 2020

ISBN 978-954-350-

Павлина Петкова

ЕВИНА ДЪЦЕРЯ

АСТАРТА

2020

Това съм аз

Променлива
и шеметна,
непредсказуема.
Обичам ли –
стихия съм
и бразда в чернозема.
Но чувствата
лъжа ли изрекат,
ръцете нека
ръждата да обхване
от ласката измамна!
Такава съм.
Не за фалш,
за обич съм родена.

Сестра на слънцето съм...

В нощите
сребролунни
пътека чертая
към Безкрая
и със звезди я
покривам.
Тъгата да изтрия
от душата,
макар че
есен е във
и зима
наближава...
Макар че
слана
цветята попарва...
Цвят-мечта
за тебе запазвам.
Нека стихии
лудуват на шир.
В сърцето си
топлина приютявам –
да топли
идните ни дни.

Тих благослов
вятърът довява.

Рожден ден

На щастлива дата
викът ми накъсал тишината...

В събуденото утро
първа глътка въздух
в гърдите съм поела.
По зодия – риба,
но не съм мълчалива.
С думи за обич
стихове реда.
Чета ги на птиците,
на вятъра, на мартенската мъгла.
Пролетна съм.
И от погледа ми се раждат
бели кокичета.
Тополка съм.
Зеленоока.
Душата ми за полет мечтае
и силни крила.
Под дланите ми пъстрейт поля.
Снежно поточе –
в съня ти бълбукам...

Душата ми е клада

Всеки ден своята обич
изпепелявам.
Калявам я в бурното море-живот...
От незатихналите стъпки
на нощта
букет от чувства собирам.
От висини и спадове
на своя ден
градя обичта си към теб
към утрешния ден.
Вехти
прашни спомени измитама.
Полуистини, полулюбови
на забрава обричам.
Препъвам се в своя корен
и все към теб летя...

Евина дъщеря

„Сега ми трябваш. И тук. Съвсем накрая.
С опустошеното си лице.
Със всички болки. С ума ироничен.“

Станка Пенчева

Няма ме! Няма ме!
От хорските сплетни
се крия във вятъра.
Невидима съм.
Идвам от вчера
и отивам за утре.
Какво от това, че съм лодка
между два бряга?
Сегашна съм.
Изтъкана реалност съм
в ризата на тишината.
Не съм изпуснат вопъл.
В душата пее птичи хор.
Ангелите са далече.
Материя съм.
Първична съм –
дъщеря на Ева.
И ябълки с кисел вкус обичам.
Някой от рая ще ме изгони.
Търся Адам,
а животът
с Дон Кихот ме среща.
Сега изграждам вятърни мелници.
Дано вятърът на чувствата
ги задвижи.

Новата Ева

С ръце на майстор ваеш мойто тяло.
Променя се ликът на глината –
моделираш съдбата ми.
Векове съм чакала
в наносите на живота,
прераждана в съмнения
и в мечти по пълноводие.
Ръцете ти се вращават
в мисълта ми,
във вярата
по житен клас
по сенокос.
Чакала съм векове
и ще чакам още
страстта на земята –
вода и огън, и кипеж.
Растежът на тревата.
Дните на потопа,
изконечното начало...
Новата Ева ще бъда.

Жена съм

Във делник и във празник
закичена съм с обич.
И пеперудена
цъфтя и пърхам.
Жена съм –
добра и лоша,
поучителна и състрадателна,
ала любяща.
Уют създавам,
търся топлина
и болката зад погледа
погребвам.
В съня ви бдя.
Напролет съм кошута –
прегръщам ви със светлина,
надежди и мечти.
Жена съм.

Нима земята не е жена –
тръпнеща,
пулсираща,
изригваща...
Струна е душата ѝ!
Свири!
Покоряващо,
разтърсващо
и обладаващо!
От гърдите ѝ изтръгни
стонове
въздишки,
раздиращи въздуха дихания.
Сокове от любов
от недрата ѝ да текнат.

Стенеца,
вибрираща
оплоди я!
Свири! Не спирай!
Докато всяка фибра
се изпълни с любов!

Раждане

Добро утро, Живот!
Приеми ме!
Очите още не знаят какво си,
но гледат в теб.
Отрязана е вече пъпната връв.
Дай ми сила
да те обичам!
Повярвай,
ще те обичам!

– О, тя е правила любов!

Валентина Йотова

Разкъсала риза, земята
с напукани устни
се люби с юнския дъжд.
Ненаситна, всяка капка
в родилното си лоно
приютява.
Дъга-благослов
небето изпраща.
Кълни радостта.

Аз съм реката,

от планина родена.

Живот по пътя си

дарявам.

Звездите

в мене се оглеждат.

С вятъра се любя...

В морска пяна

се прераждам.

Аз съм реката...

Земята се отдава.

Разтваря браздите, в които

да поеме семето-живот.

Приглажда го със зелените си длани.

Дълъг е пътят от чернозема

до нощвите, където хлябът заприличва

на пълнолуние.

Ухаещият мирис ще си спомня ли

за воденичния камък,

извадил от зърното

бялата сърцевина?

Нима е лесно с брашно, вода и квас

да замениш духовен хляб?

С метафора поръсен,

обвит в алегория,

в сърцето го изпичам.

Опитай го! За теб е!

От мастилницата на живота
с писеца Време пиша.
Съдба съм.
Надежда и
желание.
Стих съм!
И мечта!
Струна в ръцете
на съдбата.
Напиши ми писмо –
нека бъда твоето събдване
от олтара небесен.
Утеха за дните ти!
В самотата – приятел.
С паяжина от сребърни нишки
ще сплитам въздишки
в постелята твоя.
Намери ме!

Равносметка

Ще дойде краят, но кога – кой знае?
Да пием вино – истината май в това е.

Омар Хаям

Времето все не достига,
за да разкроя мечтите
по кенара на отминаващия ден.
Изтичат часовете от дланите.
Камък край лампата до пътя
на дните ми колата обръща.
Напразно търся опора –
самотното ехо
се връща отново при мене.
Какво ми остава:
пари не спечелих,
само блясък в душата.
След дъжда танцувам
по клавишите на листопада.
Понякога догарям като свещ
и в самотен облак се превръщам.
Чакайте ме!
Ще се върна с утринна роса!

Влюбен и немирен

Лудее пролетният вятър.
Ухажва земята,
след него розовеят
храсти и дървета,
набъбва черноземът,
зелено мляко
потича от гърдите й.
Не мисля, че е грях!

В очакване

С пролетния вятър ела!
Реещи се венчелистчета пратеник нека са
за слънце, за дъжд, приласкани брегове.
Заспиват в обятията ми обични сънища.

Сред свят от цветове ти дойде
като Спасение –
стрък, пробол земята.
Огньовете лумнаха край мен.

Светът в миг се промени.
Фойерверки лилаво-бели
превземат с уханье дъня.
Възпяват любовта в омаен стих.

Сънувах те. Многократно.
Луната ми напомни за твоя лик.
В стаята става още по-тягосно.
Отразена светлина е пленената ми обич.

Лудост ли е да бягаш след порива,
когато любовта е безумие,
а аз съм пешка от шахматна игра?!
Ходът на коня е само един.

В играта второстепенната роля е за мене.
Съдба е, но кой това ще разбере.
Пъзели реда да заема своето място.
Откривам те – две тъжни звезди са очите ти.

Влюбеният вятър се провира
под дрехата зелена на чемшира
да гали неразтворените чашки на цветята.
В капките роса суетно се оглежда.
И чака между двата бряга на реката слънцето
във него да се влюби.

Къде е голямата любов?
Може би още
ме търси по земята
или е заключена
в някой шкаф,
забравена
от делничните грижи.

Търся те!

По Маркес – сто години те чакам.
Вървя нагоре, надолу.
Търся те в песента на авлигите,
сред аромата на липов цвят.
Със залеза поемам да срещна изгрева.
Диря те в капките кристални
на утринна роса.
Как тайните ми ще узнаеш –
килим са вече от есенни листа.
Търся те, за да ти разкажа
как сезоните съдбата ми изплитат,
нишки от дъгата назаем вземали.
Ще те слушам, приютена в тишината.
Власт времето има над годините.
Ще се открием ли, изкачващи превала?
Дали ще се намерим?

Аз съм пролетен шепот
и идвам в зората ти
с дъх теменужен
и синева от синчец.
Дъщеря на всички сезони.
Звезда ще съм в живота ти
и сянката твоя!

На тебе

Сокът по устните ми е за тебе.
Изпий го!
Трепетът в гърдите ми е за тебе.
Вземи го!
Вятърът в косите ми лудува.
Погали го!
Тръпки по тялото ми преминават.
Укроти ги!
Сърцето ми за тебе лудо бие.
Прегърни ме!
Душата ми е нежност, когато съм
с тебе!
Да се напия.
Да се опия от руйното вино
в твоите очи. Наздраве!
До дъно!
До последната капка любов!

Вземи ме!

Нека ръцете ти играят
по моето тяло.
Съгради магия с тях.
В лунната нощ да съм
най-препестната за теб звезда.
Укроти огъня, който вените сгрява
и разпалва клади в душата.
Нека бъде разлистено дърво
в очакване на плодобер.
Докосвай ме! Безумно!
Както вятърът люлее житата.
Целувай! До насита!
Да се напиеш! Да се опиеш!
Амброзия съм!
Вино непрекипяло.
Изпълнен е с обич стихът ми
за тебе!
Утре ще съм навярно стихия,
която ще прогони есента ти.
А зад баира зимата наднича!

Непоканен ти дойде.
Може би мисълта ми – скитница,
те е застигнала в пътя ти
и потърсила при теб подслон.
Ти дойде, макар и за кратко.
Въздухът от въздишки затрептя,
думите заседнаха в гърлото.
Между нас се настани тишината.
Говорехме само с погледи.
Времето, затаило дъх,
превърна мига във вечност.
Ръце в ръце се сляха.
Телата изгаряха.
Ти дойде! Не! Бил си тук,
в сънищата ми.
А вятър, скитащ вън,
се любеше
със златно-сърмената есен.

Зов

Прегърни ме
с лъчите на слънцето!
Наметни ме
на дъгата със шала!
Нарисувай ме
върху усмивката на изгрева
и върху цветята!
Нека бъде порив,
вятърна стихия!
Докосни душата
и укроти страстта ми!
Люби ме!
Изпивай ме капка по капка!
Дано да си жаден!

Да съм

Да бъда в твоя сън
песен недопята,
полет на птица,
усмивка на девица.
Пролет, облечена с цвят,
лято с грейнали поля,
кехлибарена есен,
посребрена зима...

Да съм музика
в твоите нощи,
звезден път
и луна.

Да съм светлина
в идния ти ден,
слънчев лъч,
небесна дъга...

Ако...

Ако пристан си на мечтите ми
и приютяваш моите тайни,
ако дом за мене издигнеш
и ме закриляш от хорски ветрове,
славей ще бъда и летен бриз,
светулка в най-тъмната ти нощ.

Не си Аполон,
нито аз съм Венера Миловска.
И не антична статуя,
а муза, която смущава
съня ти,
нека бъда.
Извор, от който потичат
чувствата към тебе;
река,
по която дните ти се носят.
Да бъда слънчев лъч
и птица, с която се будиш,
благослов и недописана песен.

Загърбвам съня.

В нощта се понасям на крилата на веди.

Ще обходя света. Търся те, моя обич!

От светлината на спящи витрини

с неоновии бои ще те рисувам загадъчен и нежен.

Ще летя над небостъргачи и непокорени върхове.

Сред морета и океани, по меридиани и паралели

ще търся диря, оставена от теб.

След прибоя на вълните ще бъда свободна и дива,

знаейки, че някъде очакваш ме ти.

Чакай ме!

С изгряващата зора идвам при тебе –

капка утринна сълза.

Полет на душата

Крачим през дюните. Гледаме миражно.
Слънцеоко небето. Тепсия е морето.

Мечти за прохлада. Извор дори няма.
Гларуси кряскат. Чайки прелитат.

Песъчинки под миглите. Премрежени погледи.
Трепкат сърца. Кръвта заиграва.

Жарко лято. Слънчогледени дни.
Светулкови нощи. И радости още.

Песенни мисли. Мисли в песни.
Душите са птици. А птиците в полет.

Докога

1.

Докога със залеза
ще тръгваш...
... и в утрото
ще се будя
все сама...
Докога с луната
ще поемаш
под купола на
звездното небе?
Мечтата ми на перона
докога ще чака
завръщането на
оня влак,
отнесъл мислите,
спомените,
ласките несбъднати?
Като светулка в самота
ще слушам
песента на щурец,
ще чакам изгрева,
ще те диря в капките роса,
в тичинките на цвете,
усмихнало се на света.

Докога ще те губя
и намирам?

Уморих се.

Към простора ръце
протягам,
след спомена
политам.

2.

Докога,
докога,
докога
ще протягам
към тебе ръце?
В самотата
на нощта
само спомени,
само спомени.
В утрото
след залеза
по пладнешкото слънце
къде вятърът отвя
твоите стъпки?

Какво застана между нас,
какво остана от нас?
Пътища извървени
и неизвървени,
случайни
и неслучайни срещи!

Откога,
докога,
откъде?
Чака любовта ни
на малка гара,
на затихващ перон.
Луди от обич
къде ще поседнем?
Но вървим,
вървим уморени
към дома!

Под стрехите на твоите клепачи
съмнения се раждат.
Къде останаха срещите
и обещанията?
Отлетяха с порива
на пролетния вятър.
Кажи! Не се отричай
от всяка твоя дума.
Говори ми!
Как счупи стомната на любовта?
Напиши ми песен!
Нека славеят напомня твоя глас.
Ще приютя
разпилените листа на есента.
Благослови ме!

Вятър завихря листата,
премята ги
през голото ми рамо.
А то флиртува със последните лъчи.
Навярно е копнеж
по нещо отлетяло и несбъднато...

Къде си?

Къде си? Слушам тишината
и поглед вирам все напред.
Къде си? Питам листата в гората.
Къде си? Питам вятъра устремен.
Къде си? Търся в здрача погледа ти.
Мигновение. Горски лъх.
Въздух свеж. Успокоение.
Земя. И вода. Сияние.
Светлина моя. Мой ден.

Изповед

Къде остана ти, любов:
във стиховете недописани
или в баладите на нощни ветрове?
Със звездите есенни припявам
от раждането до смъртта.
Към теб ръце протягам,
събирам ги в молитвен жест.
И сякаш клетва давам на живота,
и последната си риза
на отминалия ден.
Какво от теб остана ми, любов?
Сега съм може би жарава
за огъня на утрешния ден.

Търся те.
На каменния бряг
пулсът бие учестено,
но прибоят само му приглася
през бялата пяна на вълните.
Подари ми усмивка,
за да озариш деня ми.

В утрото на мартенския ден
към тебе моите мисли
лъчезарно струят.
Къде си?

Чакай ме!

На следващата гара,
когато на последния влак се кача,
събрала под слънцето
огромния товар на тъгата,
чакай ме!
Вятърът настройва акорди,
за да изпрати последния спомен.
Тишината е многотонна тежест.
Последно сбогуване,
сърдечна меланхолия виси между нас.
Смехът в зениците се смалява.
Натрупаните болки превиват гръб
и стъпка след стъпка следват залеза.
Чакай ме!
Преди хоризонтът кървав да стане
последна прошка за себе си да измолим.
Ще дойда!
И като утринно цвете
в стих ще се разтвори.

Леко в съня ми нагазваш.
С поглед разкъсваш
хастара на вечерта.
Фойерверки разпалваш
от огъня
на влюбена душа.
Далечен спомен прогонва съня.
Искри синевата,
а двама с тебе вървим
към зората на новия ден.

Повярвай ми

Да долетя до тебе
слънчева и лъчезарна
като пролетна усмивка,
като полъх на южняк.
Нежна като утринта –
въздушна, лека.
Като слънчев лъч.
Да долетя до тебе
на крилете на птица!
За полет готова. До тебе.
И с тебе заедно в живота.
Идвам с вятъра понесена.
Идвам при тебе.
Повярвай ми!

Ако

Ако в мене виждаш
само моето тяло
и желаеш плътта.
Ако искаш от мене
само земното,
преходното
и не се докосваш
до душата ми,
ще изгоря!
В пламък небесен
ще се преродя –
пепел върху стъпките ти.
С ручея ще изтека
от твоите длани.
Нощите ти ще спохождам
с глас на сова.
Ако ме искаш!
Ако ме желаеш...

Откривам те в съня си.
Само там те има.
Реалност ли си? Или мистика?
Не искам и да зная.
При мене се отбиваш
в нощи сребролунни.
Гадаем по звездите
за отвъдния свят.
Отиваш си
след първата песен на петела.
Знам, ще дойдеш.
Отново ще дойдеш
в часа, когато изгряват звездите.
Безгранични пространства
мисълта ми обхожда.
По детски по лунната пътека
се спуска.
Търся те в непрогледните нощи
без образ, без звук.
Ще преминеш ли в реалността
при мен да останеш?

В мига, когато
стените нададоха слух
и загърбиха своите сънища,
когато очите те диреха в тъмнината
и ръце протягах,
екна смях.
Като простреляна птица
тишината прокънтя.
А ти лежеше,
лежеше до мене.
Сънят те бе откраднал от мене.
Спеше щастлив.
А как исках да те извая
от мечтите,
от бъдещето, от радостта.
Но утрото забързано дойде...

Да бъда лекокрила...

Тупти сърцето
в забързан ритъм,
а устните напукани
кървят.
Как да викна твоят име,
бурята в душата
как да заглуша!
От дълго чакане
ръцете в клони
се сплитат,
а нозете
със земята
срастват.
Зова те!
Но стон не излиза.
От дълго чакане
изгубих гласа си.

Напролет търсих път към тебе да открия,
следвайки посоката на прелетните птици.
Миех поглед в росната трева,
в простора син се вглеждах със надежда.

Търсих те! И в лятната буря се вирах,
в прахта оставях ти знаци.
От лятото исках да те открия.
Безнадеждно... дълго...
Есента със сълзи ме застигна.
Вятърът-скитник през моята болка премина.
Знам, снежинки ще танцуват
в самотните нощи,
макар че все още в камината
въглени светят.

на Л.

Лятото отшумя
 и крайбрежната улица
 се изпълни с листа и тишина.
 По Дунав се понесе бяла мъгла.
 Отлетяха птици,
 а след тях дългът те зовеше.
 В очите си усетих напиреща влага.
 Така се налага – казваха всички.
 Занизаха се дни на очакване.
 С първия скреж пристигна вест
 с писмо дългоочаквано.
 После второ, трето...
 Дъждовната есен напираше вълн.
 След нея се заредиха зима, пролет, лято...
 Но тя, любовта, с притегателна сила
 ме зовеше – тръгвай!
 Гарата чакаше, влакът летеше,
 поривът с обичта се сля.
 Светъл звук отекна в душата.
 Разтворих като птица крила
 да литна с грейнала душа!

 Време мина, пътищата ни се разделиха.
 Сега дом имам и деца-слънца,
 но спомена за първата любов
 скрих в черупката на мида.

Не се завръщай!

Не се завръщай по онези места, от спомени напоени.
Не се завръщай по оная пътека, стъпките са заличени.
Не търси ромона на потока, уханието на цветята –
всичко е само далечен спомен отлетял.

Не се завръщай! Не разбулвай спомените.
Тревата вече не е същата. И залезът е друг.
Птичата песен е сякаш променена.
По-тъмна и непозната е днес гората.

Не се завръщай! Не търси повторение.
Безвъзвратно мигът е отлетял. Само спомен
или илюзия бледнее в лабиринта на душата.
Няма повторимост. Мигът е единствен!

Няма те!
Някъде по света
твоите стъпки заглъхват.
Вятърът ли ги отрони от мен,
че затръшна вратата?
Ако потърсиш път обратен,
сърцето ми ще е
назъбена скала.
Ще се закича
с есенно цвете
и пожълтяла трева,
дървото ще се прощава с листата си.
Единствено очите ми
ще бъдат дом за птиците.

Изворна вода

Не бълбука изворна вода във мрака,
но под миглите солено изворче извира.
Празен е взорът.
Теб те няма –
погледът е празен
от пресъхнали мисли
над избуелия спомен.
А аз те искам!
Днес и завинаги!

Сънят повдига клепачите
и се изплъзва.
Нощите стават
все по-кратки.
Мисли прииждат
с тежки стъпки.
Въпроси обикалят
ъглите на стаята.
Отмятат завивката
и лягат в душата ми.

Къде се скри
покоя нощен?
В очите ми гложди
лунният блясък.

Слана обичта ми попари.
Ще стигнеш ли
до моя бряг?
Защото лодката с мечти
се преобърна
и потънаха надеждите.
Тъмнее хоризонтът –
там някои прибират
богатствата на есента.
Няма печал във очите.
В пазвата си
ще запазя
малко зрънце вместо тебе.
То ще топли
зимните ми дълги дни.

Отивай си!
Защо оставаш,
когато в душата ти е
мрак и пустош@
Любовта ти – въглен!
Не ще ридая на рамото на мрака@
ни вината ти на везни ще слагам.
Грешил си, чувствата ми
на хазарт заложил.
А сега какво?
Струва ли си да останеш?
Върви си!
В далечината светлина съзирам.

След мене няма никой,
а аз вечно бягам...
По стъпките ми
вятърът ли някой изпраща?
Нямам покой.
Само пътища, пътища...
Беглец от себе си ли съм?

Хайде, настигни ме!
От ветровете ласо изплети
и ме хвани!
Пространството е моят дом и път.
Тичай,
за да напиша с перо от гълъб
стих за тебе, моя любов!

Пътеводна звезда

Тичай след вятъра! Утрото настигни!
Назад недей се обръща!
Тъжат дирите, оставени в пепелта.
Своята риза на деня подарих.

Тичай след вятъра! Галоп е животът.
Забързаните стъпки на времето
слънцето гали с усмивка.
Не тъгувай за утрото!

Погледни на залеза красотата!
Тъжни са дните, но вечерта е мъдра.
От несрещнати илюзии най-много боли.
Светкавици кръвта нека разпалват.

Тичай след вятъра! Моите дни посрещни!
Тук съм. Реална. Родена в мечти.
Приеми ме на своята планета –
пътеводна звезда в нощите твои.

Тръгваш си! Прихлопна пътната врата.
С мен останаха нощните сенки.
И моите стихове...
Отвън луната-пресмехулница наднича.
Но с утрото и тя ще си отиде,
а аз ще събирам разпилените чувства
с усмивка да ги съградя.

Накъде водят тези пътища
от горещия екран на хоризонта?
Сред космическото пространство
с безброй звезди и галактики
в моето човешко измерение
аз съм пътник без билет
по пътищата на разминаващите се съдби
между двата полюса.

Изричаме
думи за лъжа,
думи за обич,
думи за святост,
за преклонение
и прошка.
Думи за песен.
Върволица от думи.

Дали е нужно

Дали е нужно
стотици страници да изпиша?
Да изплача душата си,
щастливите мигове да споделя.
Да разкрия сърцето си.
Трепети и трели
да танцуват върху листа.
Дали е нужно
със стихове да разпаля камината
и да се скрия от мълвата
на овъглените думи?
Изстрадана любов,
нима си ти Пиета?

Когато в тебе извира
чудната песен на любовта,
назад недей се обръща.
Небесни ръкойки да лягат в косите ти
и нощта да те закичва със сребърен обков.
Погледни земята с родилната болка!
В нея расте твоят корен.
Могъща е тя – крила ти дава,
за да станеш причудлива звезда.
Реди стих след стих –
дом за душата си,
и покой намери!

Миг небесен

Звездна майска нощ.
Луната надниква в сънните гнезда.
Гората е затаила дъх,
лист даже не потрепва.
Черни сенки се прокрадват.
Нима е образ, дошъл от древността,
или кошмар от някой сън избягал?
Тишината, под клоните се свила,
очаква хорът на щурците.
Свеж дъх изпълва ми душата.
Дивна нощ и аромат на люляк.
Съзерцавам твойта красота.
Ах, миг небесен! Как на лист
да те пресъздам?

Сафо

В съня ми надникна Сафо.
Аромат на роза и лавандула
изпълниха нощта.
Да пиша...
Като послание долетя за миг мисълта
за ласка, за обич
и грях...
За пламенна въздишка,
за трепет
и гореща страст.
О, музо!
Съня ми спохождаш,
благословена
с диви аромати
на копнеж и сласт.
Свириш
по нежните струни
на душата,
на чувствата
и страстта.
В недрата ми изригва лава
от трепет и стенание.
Няма го чувството за грях,
а красота съзрях...

Нощта си отива
с избелелия диск на луната.
Колко човешки съдби
са поели отвъд?
Не намирам думи,
с които да опиша
безкрайността
на радостта, на пътя
и мисълта.
След суховея
зимата слиза от баирите
и zasiща мрака с белота.
В сънищата се настанява
любовта.

Отвъд съня

Нощта бродира със златна сърма.
Потъвам в погледа ти
и търся спасителен бряг.
Птиците в гнездата – две по две,
сънуват изгреви.

Сънят зад баира
юздите на вятъра още дърпа.
Не идва при мене,
а нощта е толкова дълга.
Редя пасианс от любви.

Утрото огнивото разпалва,
грейва изгревът
пурпурночервен.
Макове росата събрали
на птиците да я дадат.
И на теб, и мен...

Паяжина от лъчи

От лъчите на слънцето
изплетох паяжина.
Сега ловя
неизплакани сълзи,
удари на влюбено сърце,
полъха на самотни дни,
на откраднати прегръдки,
на несбъднати мечти,
на препънати въздишки,
на усмихнати очи,
на порои, на вълни...
Изплетох паяжина от лъчи
и сам денят ми се заплете.

Не ми е нужен свети Валентин
да те обичам точно днес.
Любовта не е обречена на календара,
а идва всякога желана.
Разпалва огъня в камините,
приканва за цъфтеж цветята.
Без повод търси
обратен адресант.
Две половини на сърцето.
Обичам те!
Точно днес!
Изпращам ти зов
по лунната пътека!

И звучи в душата ми музика!
Седемцветна дъга е простряла снага
над окъпаната земя.
Зове ме тя: Вън ела!
Скрито щурче смазва струните за нощта,
когато с тебе ще скитаме двама,
мълчаливо хванати ръка за ръка.
Ще препускат безмълвните мисли,
а зиме греяно вино ще сгрява кръвта.
Глътка след глътка
от елексира на младостта.
Какво ли съдбата отрежда в незнайния път?
Аз и ти – два полюса на скрита надежда,
сълза от икона.

Кога ли това се е случило?
Може би в друг някой живот,
там, където ветровете сбират крила
и линията на хоризонта
се съединява с безкрайността.
Двама с тебе сляхме ръце в обречане.
Вълни на щастие се плискат в очите
и случаен миг се превръща във вековен.
С преплетени тела корен в земята засаждаме.
Какво е обич без силно привличане?
Обречени един на друг,
изкачваме хребети.
Твоите нощи в моите дни се преливат.
Лава съм аз, а вулканът си ти.
Двама щастливо обречени.

Помниш ли?

Помниш ли? Оркестърът свиреше,
свиреше нежна мелодия във вечерта.
Не беше ли всичко романтика,
нежни чувства с тебе в нощта?

А оркестърът свиреше, свиреше...
по устните на виното странния вкус.
Очите в очи се оглеждаха
на сърцето в любовния блясък.

А помниш ли? Оркестърът свиреше.
Времето – младо конче в полята.
И всичко бе нежна мелодия,
лирика, почувствана с тебе.

Напиши ми писмо.

Старомодно, ще кажеш,
и ретро.

В друго време живеем –
с интернет, sms, е-поща.

Напиши ми писмо
с адрес и подател.

Нека усетя дъха на мастило,
а в ръката ми
листът да запее.

Думите да танцуват –
чувствата между теб и мен.

Хербарий –
изсъхнало цвете
в знак на обич
прибави.

Изпрати го по вятъра
с есенните листа.

При мен ще долети.
Напиши ми писмо...

Тичам след вятъра

Дочувам те дълбоко в съня си
как свириш
на арфа.
Чезне душата ми нейде
по горски пътеки,
пътува.
В бяла риза облечена
тичам след вятъра.
Вървя все към теб,
към теб.
Горски феи край мене кръжат
и преграждат пътя ми.
Търся дирите в мрака.
Викам, а гласът ми потъва
в дълбоката бездна
на времето.
Ехото отнася думите.
Душата тлее.
Следвам звука
на арфа.

Пристан за себе си намерих
далеч от суета и бит.
Тук кълнят духовни семена
и доброта разпръсква пролетта.
Връщам се отново по ствола на годините –
жена, девойка, превърнах се в дете,
което пее с глас на чучулига.
Слънцето със златен ореол
и синигерови нощи
искам в стихове да възпея.
Зародиш съм. Родилна болка
изпълва земята. Раждане.
Кой прерязва пъпната ми връв
и изпусна буйната ми кръв?

Жена

С първия изплакан стон
във сърцето на жена
Вселената пулсира.
И омесва обич
от изгрева до здрач
за нощната постеля.
Вричам се.
Раздаваща се
и изгаряща докрай
кехлибарената ѝ душа
под клепките
на децата си
се приютява.
Възкръсва
Фениксът от нея
пред огъня в камината.

Любовта е заключена
между ръцете
от мига за молитва.
Дали тя или мисълта
е моят дом във Вселената?

Вик

Боли от изгубена любов,
боли от самотата.
Толкова болки в душата,
а още съм жива...

Някой ден

„Някой ден наистина ще тегля майната на всичко.
Ще затръшна офиса, без разрешение за отпуск...“

Петя Димитрова

Някой ден ще се скрия от света,
запратила името ти в забрава.
Ще лудувам с вятъра,
ще гоня птиците,
пчелите в длани ще приютявам
без страх от болка.
Ще се премятам като клоун по тревата,
запрелистила спомени за детство.
На слънцето с ръка ще мятам –
на слънчеви зайчета да поиграем.
Влакове ще спирам да ги питам
срещнаха ли надеждите, мечтите,
забравените срещи, непоисканите прошки.
Премълчани думи из храстите ще диря.
Някой ден...
Дали ще ме намери някой?...

Пролетният шепот на реките
назад във времето остана.
Лятото в житата вля своята топлина.
Скоро есента златна мантия
ще ми преметне.
Зимата е толкова далече,
зад приказки и детски песни.
За пореден път слънцето
лъчите си прибира.
През фунията на Времето
дните изтичат безвъзвратно.
Бъдещето остава още тайна...
Всеки ден е страница
от Вселенска книга.
Стигнем ли до края,
падаме безпомощни
в обятията на майката Земя.
След нас стръкче цвете
от обичта ни ще кълни.

Защо хората затварят душите си за любовта?
Нима слънцето не изпраща по равно светлина?
Заклучили сърцата си с катинара на завистта,
студуваме безлики в своя празен дом.
В сънищата открехваме прозореца,
но луната не ни учи как да обичаме.
Лутаме се из космическите бездни
премръзнали
незнаещи
нехаещи,
не усетили топлината
на сродна душа.
Пленници!
На себе си!

Стига компромиси!
Тези дълги часове, обладани от работа,
като пиявици изсмукват силите ни...
Безкрайни срещи, дълготечни заседания,
ненужно похабени нерви,
слух за поредна безсмислена клюка,
потърсено съчувствие не за чужда болка,
а на някакъв комплексар.
Какво душата ми изгаря само аз зная.
Животът е хвърлен жребий,
но без него не бих съществувала.
Загърбвам обиди, вини.
Кого да помоля за прошка?
Докога компромиси да правя?
Нима си оня блуден син?
Не ме проклинай!
Приеми ме такава –
гонеща вятъра,
в косите заплела цветя.
Любяща, скърбяща,
с нежна човешка душа.
Приеми ме такава!

Преди да те познавам, бях вятър,
скитащ из клоните на нощта,
и търсех своето гнездо.

Сега съм засъхнала сълза
в очите на уплашено дете.
Сега съм плод от есенно дърво.

И чакам ръце, протегнати към мене.
Дори и в есента съм пак щастлива,
че слънчев лъч в прозореца ми свети.

Усещам топлината в този миг
и на душата ми е леко, леко...
Сега съм плод в твоята градина.

Градина в люляков цвят.
Венчелистчета
между мене и тебе.
Облаци в небето се гонят
след априлски дъжд
между мене и тебе.
Врабци кълват по капандурата
премълчани слова и сълзи
между мене и тебе.
Смалява се денят.
Нощ подрежда звездите.
Между мене и тебе
стръкче цвете.

Очакване

Денят притваря очи
и чака целувката на вечерта.
На масата за двама
очаквам късната ни среща.

В косите ми – звезди,
в сърцето – обич.
Ще дойдеш ли?

Загърбвам съня.

В нощта се понасям на веди с крилата.
Ще обходя света. Търся те, моя обич!
От светлината на спящи витрини
с неоновии бои ще те рисувам загадъчен и нежен.
Ще летя над небостъргачи и непокорени върхове.
Сред морета и океани, по меридиани и паралели
ще търся диря, оставена от теб.
След прибоия на вълните ще бъда свободна и дива,
знаейки, че ти ме очакваш.
Чакай ме!
С изгряващата зора идвам при тебе –
капка утринна сълза.

Нощ.
Сънят властва още.
От розовия храст
цвят подава главица.

В театъра-живот
играем дребни роли,
но дребен може ли
да е човешкият живот?
Кукловод дърпа конците,
съдбата ни направлява.
Марионетки сме на тази сцена.
С напукани устни скандираме
хвалебствени думи
в задкулисни игри.
Градим стени от илюзии.
В душите буря се надига.
В сърцата кътаме светлина
и глътка надежда
за промяна...

За какво са ми много приятели,

ехидно любезни,
измамно ласкателни?
Нека на пръсти да ги броя,
но с вяност в сърцето.
Моите радости
да сгряват лицата им.
Когато житейски несгоди
ме спънат и падна,
подкрепа да бъдат
в пътя ми каменлив.
Нека зная, че, морето преплували,
те ме обичат!

Нощта си отива
с избелелия диск на луната.
Колко човешки съдби
са поели отвъд?
Не намирам думи,
с които да опиша
безкрайността
на радостта, на пътя
и мисълта.
След суховея
зимата слиза от баирите
и zasiща мрака с белота.
В сънищата се настанява
любовта.

Когато сърцето
спре да бие
и духът поеме
към висините,
след мене нека остане
диря, която ще нашепва:

О

Б

И

Ч

А

М

Т

Е

С последния влак

Когато влакът изтрополя по моста
и замина...
остави ме тук.
Поех в гърдите си своя подарен живот.
Сега изпълвам сърцето си с песни,
с обич и любви.
Преобърнатият пясъчен часовник
брои часовете отново.
Аз съм волна птица.
Небето, звездите, вълните,
тревите, върховете са мои братя и сестри.
Когато дойде време за следващия влак,
със себе си ще отнеса
от аромата на житата, трелите във висините,
любовта на лебедите, майчин благослов.
Ще тръгна с разтворени обятия,
готови да поемат кръста мой.

Търся те в сънищата,

в несбъднатите ми желания,
в капките дъжд,
измили прага на дома ми.
Търся те в стъпките
на отминали любви...
Мисълта ми лети
с лъчите на слънцето.
Какво си? Смях сред листата
на грейнала круша,
шепот в прохладата на май
или поглед на невинно дете?
Зима приближава
с побелели върхове.
Търся те! Търся те,
мой миг неизживян!

Есенни листа

Листа в сатенено-златна премяна
танцуват към земята пирует.

Със себе си те носят
устрема на пролетта,
на лятото най-слънчевите ласки.

Те тъжат за птиците.

Дърветата красят единствено
замлъкналите гнезда.

В голи клони ветровете
заплитат мрежи,
за да уловят мечтите
за утрешните дни.

Нима не сме и ние
като листа отронени
от дървото на живота?

Петък, тринайсети...
На този ден
изгряла моята звезда.
Не съм фаталистка.
Не вярвам в тези
измислени фрази.
Жена съм! Сияйна.
С душа, раздаваща обич.
Твой праг съм. И дом.
Тази, която децата ти
слага да спят
и бди над тях.
И болките ви лекува.
Петък, тринайсети...
Тост вдигам
за нас –
това е сигурен знак.

Сънни мостове

Лунният сърп отрязва пъпната връв,
която ни свързваше, мамо.
Изпуснах вледенените ти пръсти.
Зимата се настани във мен.
Въглени горят измъчената ми душа
и разпалват обичта към теб.
Разплаканият праг очаква стъпките ти.
Кървава диря избива в снега.
Сърцето ми бие ускорено
от болка и горест.
Заспивам. И тръгвам в съня
из студената Вселена
по въздени мостове
нагоре.
Там някъде си ти –
усмихната
и все така сърдечна.
Изкачвам се
по лъч от светлина,
за да ми разкажеш
недовършените приказки,
за снимките в старите албуми,
за саксиите с изсъхнали цветя.
Заспивам. Пеперуди ли пърхат?
Раната ми все повече кърви
и се смалява Вселената.
Очаквай ме!

Отвъд зимата

Зимни хали затрупват простора.
Пъртина правя, да дойде денят.
Дълъг път ме чака с него да извървя.
Срещи, любви, раздели...
Фигури сме от шахматна дъска,
размествани и залъгвани
не един път.
След есента неизбежно идва зимата.
Закъснялото циганско лято
е илюзия за топлина
в дългите нощи.
Ще пропадна във Вселенската бездна,
в която души се събират.
Ще съм изгубена за света
в неговата меланхолична баналност.
Ще ме погълне забравата.
Гарван ще грачи след мене.
Шепа пшеничени зърна
в земята положете –
те ще кълнят.
И всеки кълн ще пробива
скованата ледена гръд на земята.
През далечния зимен ден,
когато запечат капчуците
и кокичета изправят глава,
душата ми при вас отново ще се върне.

С ятата довиждане си вземам.
В празните гнезда – пера.
Броя последните листа по дърветата.
Ту дъжд вали, ту циганско лято.
Косове, врабци и врани кълват
разпилени зърна.
По старата круша чука кълвач.
Къде сте вие, спомени
и стихове недописани?
Броя дните обратно,
но пред мен е есен –
с внучета посрещам
втората си младост.

На херметично ниво

Поставям си
диагноза:
влюбване
в очите на живота.

В моменти на еуфория
създавам контакти.
Между мене и тебе –
вечност.

Усетила в гърдите си
аритмия
прекъсвам връзката –
енергийно.
До следващата среща.

Макар и зад кадър:
– Обичам те, Живот!

Книги от същия автор

- „С крилете на птица“ (2001) – поезия
- „Между изгреви и залези“ (2009) – поезия и хайку
- „Паяжина от лъчи“ (2010) – поезия (двустранно издание с Иван Северняшки)
- „Кръговрат на чувствата“ (2011) – поезия и хайку
- „Душата ми е влада“ (2014) – поезия
- „Тайнопис по небето“ (2015) – хайку
- „Волтова дъга“ (2016) – sms поезия
- „Знак за жена“ (2016) – поезия
- „Приятелство между редовете“ (2017) – проза
- „Обичаме те, Юлия“ (2017) – проза
- „През сезони и дни“ (2018) – хайбуни
- „Спасени думи“ (2018) – хайку
- „Песъчинки в зъбите“ (2019) – афоризми
- „Сълзи по клепаците“ (2019) – поезия

Съдържание

Това съм аз	5	Къде си?	34
Сестра на слънцето съм.....	6	Изповед.....	35
Рожден ден.....	7	В утрото на мартенския ден....	35
Душата ми е клада.....	8	Леко в съня ми нагазваш	36
Евина дъщеря.....	9	Чакай ме!.....	36
Новата Ева	10	Откривам те в съня си.....	37
Жена съм	11	Повярвай ми	38
Нима земята не е жена	12	Ако	39
Раждане	13	В мига.....	40
Разкъсала риза, земята	13	Напролет търсих път към	
Аз съм реката.....	14	тебе	41
Земята се отдава.	15	Да бъда лекокрила.. ..	42
От мастилницата на живота....	16	Няма те!.....	43
Равносметка	17	на Л.....	44
Влюбен и немирнен	18	Не се завръщай!.....	45
В очакване	19	Сънят повдига клепачите.....	46
Влюбеният вятър се провира..	20	Изворна вода.....	47
Къде е голямата любов?.....	20	Слана обичта ми попари	48
Търся те!.....	21	Отивай си!	49
Аз съм пролетен шепот.....	21	След мене няма никой.....	50
На тебе	22	Хайде, настигни ме!	51
Взemi ме!.....	23	Тръгваш си!.....	51
Непоканен ти дойде.....	24	Пътеводна звезда	52
Зов	25	Накъде водят тези пътища	53
Да съм	26	Изричаме думи за лъжа.....	53
Ако... ..	27	Когато в тебе извира	54
Не си Аполон	27	Дали е нужно	54
Загърбвам съня	28	Нощта си отива	55
Полет на душата	29	Миг небесен	56
Докога	30	Сафо.....	57
Под стрехите на твоите		Сънят зад баира.....	58
клепачи	33	Отвъд съня.....	59
Вятър завихря листата.....	33	Утрото огниото разпалва.....	59

Не ми е нужен свети		Градина в люляков цвят	75
Валентин.....	59	Очакване	76
Паяжина от лъчи	60	Загърбвам съня.	76
И звучи в душата ми музика....	61	Нощ.....	77
Кога ли това се е случило?	62	За какво са ми много	
Пристан за себе си намерих....	63	приятели.....	78
Помниш ли?	64	Нощта си отива	79
Напиши ми писмо	65	Когато сърцето спре да бие	80
Тичам след вятъра.....	66	С последния влак.....	81
Любовта е заключена.....	67	Търся те в сънищата.....	82
Жена.....	68	Есенни листа	83
Вик	69	Петък, тринайсети.....	84
Някой ден.....	70	Сънни мостове	85
Пролетният шепот на реките... ..	71	Отвъд зимата	86
Защо хората затварят		С ятата довиждане	
душите си за любовта?	72	си вземам	87
Стига компромиси!	73	На херметично ниво.....	88
Преди да те познавам			
бях вятър.....	74		

Павлина Петкова
ЕВИНА ДЪЩЕРЯ
Българска, първо издание

Редактор
Кънчо Великов

Предпечатна подготовка и оформление
АСТАРТА, e-mail: astarta_publ@mail.bg

Формат 60/84/16
Печатни коли 5,75

Печат – АСТАРТА, Пловдив